

Et mysterium: kan vi holde gudstjeneste og tale med Gud i himlen?

5.s.e. påske Johannes 17, 1-11

I teksten idag taler de om at der er en usynlig himmelsk verden hvor Guds søn efter sin død skal sidde og være herlig. Herlig betyder at vi ser en som ophøjet eller fornem. Jesus skal sidde og vi skal mærke og han er ophøjet og fornem.

Det er Jesus liv og død på jorden der har gjort hans far, Gud, herlig i menneskers øjne. Fordi Jesus har fået magt til at give os evigt liv og fordi vi har set at Jesus har det hele fra sin far Gud i himlen.

For at sige det med almindelige ord så har Jesus altså vist os hvordan og hvem, Gud er. Og når vi hører Jesus til fordi vi tror på ham så hører vi også hans far til og gennem ham får vi evigt liv.

Det er mystisk for vi aner jo ikke noget som helst om hvordan Gud er indeni eller hvordan evigt liv er.

De sider af kristendommen, mysteriet om hvordan Gud er i sig selv, har vi ikke dyrket så meget hos os i vores kristne kirke. Det har de til gengæld i den græske og

russiske kirke. Den tanke at Gud fra sit indre selv viser os at Gud er herlig og ophøjet. OG den tanke at vi næsten bliver optagede i Gud selv, når den himmelske verden ser ud på os gennem sine ikoner. Ikoner er jo de gyldne billeder man maler i Grækenland og Rusland, de forestiller næsten alle sammen Gud eller Jomfru Maria og Jesusbarnet. Når Gud, englene og Jesus ser herligt på os, så ved vi, at vi er en del af Guds verden.

Sådan holder de også gudstjenester i Grækenland og Rusland og andre østlande. Præsten næsten opfører den guddommelige verdens møde med jorden og mennesker. Gennem gudstjenestens skønhed, sange og det præsten opfører, kan vi se herligheden, at Gud sidder i himlen og vi hører ham til.

Det her er også et mysterium fordi det handler om følelser, himmelske tilstande og skønhed mere end det handler om dagligt liv og fornuft. En gudstjeneste der er en skøn oplevelse en forudelse om himlen. Sådan har mange kristne kunnet glæde sig til engang selv at få det evige liv når de døde, så hvis deres liv var krævende så var søndagen fuld af himmel, skønhed, trøst og fred.

Det skønne ved Johannesevangeliet er nemlig at her er de troende allerede frelst til evigt liv. Der er ikke nogle diskussion om om den troende er god nok.

Vores kristendom tog en anden retning for ca. 1400 år siden. Vi kan se det på vores kalkmalerier. Her sidder Jesus også herlig på en trone. Men han sidder ikke i en gylden ramme og ser på os med milde øjne sammen med sin far og Helligånden. Nej, han sidder for at dømmes verden. Og verden er her fuld af rige og fattige fine og usle mennesker. De som kommer med Jesus i himlen er de som kan tilgives deres liv i verden og de som er for slemme ryger i et eller andet løvegab. På de billeder kan man se at livet i verden er vigtigt. Her er ingen mystisk gylden, fredfyldt herlighed, der optager mennesket af kærlighed, men en verden hvor det har betydet noget om vi gjorde ondt eller godt mens vi levede.

Man kan sige at på vore kalkmalerier er der ingen mystik og hemmeligheder. Der er menneskeliv på godt og på ondt og en besked om, at det liv vilever kommer vi til at betale for.

Selv om vi i Danmark så blev lutheranere og lærte at det er Guds kærlighed som frelser os og ikke vores gode

handling så har vi stadig en kristendom som er meget optaget af hvordan vi lever i verden med hinanden.

Men inden jeg forlader fortiden så vil jeg sige at hvis Jesus samtaler med sin far i Johannesevangeliet er svære at forholde sig til for os, så var det det altså også i gamle dage. Den græske og russiske kirke fandt en smuk kristendom i tanken om Guds herlighed, som optager mennesker i deres himmelske verden. Men i den katolske kirke og i vores kirke kom mindre himmelske og mystiske fortællinger om Jesus i verden til at betyde mere end denne skønne åbning fra himlen til jorden.

Hvad så med os nu? Vi længes jo også efter mysteriet. Mennesker mediterer og finder sandheder i andre gamle religioner og endda i drømmen om liv på andre planeter i parallelle universer. Vi nutidsmennesker leder også i os selv efter det autentiske liv, den meningsfulde karriere. Der er spor i os efter drømmen om et andet og bedre sted for mennesker end denne jord, sådan som grækerne og russerne tænker det i kirken om søndagen.

Da da Vinci koden kom som bog og film var der en intens interesse. Er der en skjult mening i

kristendommen som holdes skjult af kirken? Er det rigtigt at Jesus skulle have været gift med Maria Magdalene? I husker det nok. Det var en oldgammel tanke om, at mennesket har glemt sin guddommelige gnist som de to Gudsbørn Jesus og Maria skulle have genfødt på jorden.

Jeg kan godt forstå det var spændende for os, for det er en evig længsel i os efter det autentiske og evige. Og selv om da Vinci koden kun er udtryk for et enkelt oldkirkeligt skrifts forestillinger om meningen med Jesus liv, så var det tanker som også fandtes i den gamle kirke.

Men hvordan møder vi nutidsmennesker bedst vore længsler efter det evige, guddommelige og samtidig det sande om os selv og vore liv?

Først vil jeg sige at man som kristen på alle måder kan opfylde vore længsler. Hvis du eller jeg leder efter en mystisk sammenhæng mellem en usynlig Gud og verden så har vi den i høj grad i vores billede af Gud. At han er usynlig og både rummer den som sætter livet i gang, den som var tæt på mennesker i Jesus, og som elskede mennesker til døden. Og den Gud som er i verden nu som Ånd. En usynlig talsmand fra Gud som

giver os Guds ord, som giver os liv, som giver os håb og tro. Helligånden er både den som bærer kærlighed og fornuft. Og det er også en mystisk del af Gud at han sådan har flere måder at være på.

DU eller jeg kan også lede efter dybere betydninger i vore egne indre. Det kan vi via meditationen. Nå indre følelser. De som dyrker kristen meditation lader vore følelser møde med kristne udsagn om livet som vi så kan spejle vore liv i.

Vi kan også fantasifuldt forestille os og få oplevelser af guddommelige sammenhænge i kristendommen. Som når de holder gudstjenester i Grækenland og Rusland. Selv er jeg ved at blive væltet omkuld når jeg tager til Italien og ser de østkirkelige mosaikker i f.eks. Ravenna. For her sidder den mystiske herlige Jesus Kristus i 500 tallet og lyser ned mod os. Men det er ikke længere et ikon men bare et billede. Men i min fantasi ser jeg for mig at jeg næsten er i den himmelske verden fordi det er så smukt.

Kristendommen har altså mange måder også for et moderne menneske hvor vi kan møde det mystiske i tro.

Selv om jeg tror Johannesevangeliet: at Jesus Guds søn har gjort sig til et med alle mennesker af kærlighed, og jeg håber vi kommer hos ham når vi dør, så synes jeg først og fremmest vi lever vore liv i verden. Vi aner ikke noget om hvordan himlen evt. ser ud. Derfor er det at søge sig selv i høj grad også at søge ud i livet og finde mening der.

Når vi lever i verden har vi brug for andre sider af kristendommen. Nemlig Jesu fortællinger fra evangelierne om hvad menneskelivet er i Guds øjne. Det er fornuftige fortællinger fordi de virkelig giver os noget at leve af og for. Måske først og fremmest at kæmpe for at alle menneskers liv har værdi og giver mening. Altså at der er håb for alle mennesker fordi vi hører Gud til og han elsker os.

Martin Luther havde virkelig blik for det. Hans prædikener og bordtaler handler i høj grad om hvordan vi skal leve nogle gode kristne liv. Når det gjaldt det himmelske skulle vi var stole på at Gud elsker os-

amen